

5. szám.

Február 2-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Sógorság, komaság, drága atyafiság.

A ki gyermekinket kereszt-tűz-
 — Hopp! majd mit mondtam —
 Vizre viszi:
 Azt a *koma* czim jogosan
 Megilleti.

Ki pedig *elveszi* a mi ersz-
 — Hopp! majd mit mondtam —
Test-vérünket :

Méltán nevezhet *sógornak*
 Mibennünket.

A gyerek ha meghal, oda a szöv —
 — Hopp! majd mit mondtam —
 Komaság is, —
 S ha nincs *eladó testvér*, a
 Sógorság is!

Gyerey de Gyere.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
 Vivat! Megvan! Viktoria! Szerenesisen
 megcsinyaltunk közös ügyeket. Francia tigris-
 sek csak szavaLtak egy kicsit, mink de csak
 szavaZtuk egy nagyot, s vige volt. De mit izs
 akarjak tigrisek közös ügy elene? hiszenük
 maguk izs fele „tigrishez,” fele „arany sashoz”
 tartozik, tehát fele tigris, fele sas. Hat hiszen
 velünk se törtnik egyib, leszünk „fele sas”:
 edig kitfejú sasnak mind kit feje minket ete,
 most leszünk magunk egyik feje sasnak, a mi
 „friszt Dukaten,” is egyik fejével mink eszünk.
 Egyik feje fogja beszilnyi nimetül, másik feje

fogja beszilnyi magyarul, sa mit kit feje együt
 megeszik, abul közös delegatios gyomraban
 mind lesz banknota! Hat nem jo lesz az?

De mid izs irtozunk közös delegatioktul?
 Voltunk mar legatus, vagyunk most ablegatus,
 leszünk majd delegatus, is ha szitbomlik colle-
 giatus: majd lehetünk relegatus. Minek irtozunk
 mi azoktul nimet collegaktul? Vagyunk mi fö-
 lötük superioritasban. Mi tугyuk nimetül,ük
 nem tугyak magyarul. A mitük beszilaek, azt
 mink megirtünk, a mit mink beszilünk, aztük
 nem irtenek, is így mindig raszedhetünküket.
 Ha teszünk inditvanyt, olyan nyajas abrazatal

teszünk, hogy gondolyanak: az ü kedvükre való indítványt tetünk; ha szidunk üket, fogjuk melete mosolygo abrazatot csinálni, szot nem irtenek, s bologyanban mind meletünk szavaznak. Majd csak tesik megniznyi, hogy befonyunk mink üket minditig.

A se nem al, hogy ha egyenlő szamal leszünk magyarok is nimetek, hat akor ha egy magyar lebetegszik, minyart majoritasa van nimetnek fölötünk. Ez sophisma! Csak egisiges embereket kel valogatnyi magyar riszrül, ki meg nem betegszik. Göthös maragyon ithon. Ha Bicsbe lesz delegatio, kel nekik diurnum tejjibe minden napra deputatumot adnyi egy pint visontait (nem haznagyot) hogy ne igyanak rossz vizet, hanem vörös bort; akor nem lesz semi bajuk. Csak jo paprikasan kel enyi mindent; oda kel paprika, nem feliratba. Revalenta arabicaval izs kel üket el latnyi, a mi mindenre jo. Aztan ne jarjanak schöne Helena-ba. De ha migizs megbetegszi magat valamelyik, csak bicsi doktort ne hivasa maganak, mert az beagya neki valamit, a mitül filre-szavaz, hanem vitesen fel magat tabori ambulance által gyülizsbe. Ha haldoklo katona meghalhat azal kialtasal, hogy „iljen a haza!“ bizom delegatus izs csak elmondhat anyit gyözelem kedviürt, hogy „ja!“ — Ha pedig eczer Pesten lesz delegatio öszegyüleviszve, akor meg ipen nyert partienk vagyon; mert szavazas elöti napon mindig nagyszerü banketeket agyuk nimet collegaink tiszteletire, s otanag ugy jól tartjuk üket töltöt kaposztaval, hogy masnap fekünyi fog fele „ungarische Krankheit“-ban, a kinek aztan majd kidömöszköltünk mink esömört habul.

A se nem baj, hogy lesz ezutan közös casank. E szerint lesz mindkit filnek feladata,

hogy ki tud másik zsebibe pinzt megtalálni? No in fogadok, hogy in minditig töb pinzt megtalalom nimet zsebibe, mint nimet enyimbe.

Hanem volt az szip scharmutzlirozás azalata, mig keresztül gazoltunk paragrafusokon, tigrisekel. Egyik nap kikapta Hon szerkesztő a Deaktul, másik nap kikapta Pesti Naplo szerkesztő a Tiszatul; „ha te ütöd az in zsidomat, in izs ütöm a te Zsigódat.“ Megint azon disputaltuk magunkat, hogy magyar financzminister elib behajtsón-i adot, azutan csak kivesen? vagy ki se vesen, csak behajtsón? is hogy melyik job: „kiveti adot,“ vagy „adot veti ki?“ In csak azt gondolok, hogy elib csak „veti ki,“ azutan „kiveti.“ Mikor „veti ki,“ akor mink izs od leszünk; de mikor „kiveti,“ akor mink izs nem od leszünk.

Az izs törtint, hogy egyik Pal baratom felolvasta valamit brochurbol, a mit másik Pal baratom irta valaha; mire másik Pal baratom vizatromfolt egyik Pal baratomat azal, hogy akor „Remete Pal“ napjan tartotam nevem napomat, most pedig „Pal fordulasa“ napjan tartok nevemnapomat: a mi igen helyes magyarazat volt.

Egyszoval tigriseket nagyon legyöztünk, megismerketünk leendő magyar miniszterekkel olyan elmis modon, hogy mikor következte sor, külügyi modositványt beadot praesumptiv külügyminister, hadügyi modositványt beadot candidalt hadügyminister, pinzügyi modositványt beadot in petto pinzügyminister, is így volt alkalmunk sub rosa megismerkenyi üket. Mar most fő dolog, hogy ük izs megismerjenek minket.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

No ezt jól adták a magyarok! Ezeket a közös ügyeket. Ugy tettek, mintha összevesztek volna egymás között; az egyik azt mondta, hogy kellünk nekik, a másik azt mondta, hogy nem kellünk nekik; mi aztán pártját fogtuk azoknak, a kik azt mondták, hogy kellünk nekik, s most aztán nem mink kaptuk meg őket,

hanem ők kaptak meg minket. Mi két kézzel húztuk őket Bácsbe, ők két lábbal rugaszkodtak el tőlünk; mi erőttük őket, mi csalogattuk őket, s most aztán azon vesszük észre, hogy már most nemcsak Pesten, hanem Bácsben is ők fognak parancsolni. A kétfejű sasunkat befestik nemzeti színűre, s úgy fogadják el biro-

dalmi jelvénynek. Hogy ha hatvan magyart felküldenek Bécsbe, Bécs öt esztendő alatt magyarizálva lesz. Én már kezdek zsinórokat varratni a paletómra. Egy szóval magunk hoztuk be Trójába az ellenséget. Itt nagy a Jubel! Már illumináltak volna, de éjjel mindig nagy köd

van, kárba menne az illumináció. Ne lepje önt meg, ha legközelebbi levelemben a nevemet már egy „fy“ ragasztékkal megtoldva talállandja. Addig is azonban maradok egyelőre csak

Attila Lügewakker.

Bizonytalan, hogy jól lakik-e a kecske? de az bizonyos, hogy így nem marad meg a káposzta.

Milyen szépen megvan oldva
A csomónak egyik ága,
Most lesz ám a pukovai
Kék posztónak ára drága!

Mindnyájunkat majd beráznak
A mondurba hébe-hóba,
Illik-e a gombra majdan
Az a tizenhármass próba?

Csak nem vágják tán le rólunk,
Hogy ha a glédába állunk,
Mit nagy gonddal fölneveltünk:
A bajszunk és szakálunk?

Lesz gyútús puskánk, hiszen már
A külföld előre gyártja!
Visszkapjuk fringiónkat,
Mely Győrt és Kassát bejárta.

Majd ha ellenünkre rontunk,
Execirczott ezredekkel:
Szellemünket octrojálni
Kis időre ... a kulacs kell.

Jajhatmi.

Nyílt levél Lügewakkerhez.

(Válasz az utóbbi számban közölt levelére.)

Kedves komám Lügewakker!

Te derék ember vagy, a ki mindig következtetésen hű marad magához. Magadhoz és nevedhez hű maradtál most is, midőn felfedezed és bebizonyítod, hogy az én Naplójegyzeteim tulajdonképen csak azért vannak írva, hogy egy bizonyos képviselőnek (ki nekem kétségkívül igen jó barátom, vagy épen atyámfia lehet) folytonos magasztalása és encomiuma foglaltassék benők. Épen mint egy angol iránydráma, melyben az van, hogy a hős körülutazza a világot, zivatarban hajtórést szenved, aztán hegyeket mász és sárban eviczkel, de — a csizmája fényes marad; — a tanuság és irány: hogy azt a kitűnő vízhatlan suvixot itt meg itt

árulják, iskátulája 10 kr. Ilyen irányművé teszed te Naplójegyzeteimet, azon bizonyos képviselő dicséretére.

Az első pontban van annyi igaz, hogy annak a bizonyosnak csengő hangja van; de mit tehet ő róla, ha úgy született, vagy gyermek-korában sokat sirt, s kinyílt a torka? Hanem az aztán mesterség, a mit te ebből az egy ártatlan *csengő* szóból kifundálsz! például mindjárt azt, hogy „a ki szép és jó beszédet akar hallani, csak akkor menjen, mikor az a bizonyos tag szónokol.“ No akkor bizony nem törnék magukat az emberek a karzati jegyekért, s a háznagynak ugyan kevés baja volna velők! — Igazán derék dolog, derék Lügewakkerem!

Mert hogy az a képviselő olyan sokat tudna, vagy sokat dolgoznék, abból ugyan semmi sincs, (sem a Naplójegyzetekben, sem a valóságban). Mind olyan bizottmányokban van benne (tán maga választotta a kópé!) melyek vele együtt semmit sem dolgoznak; ő legfelebb verset ír üres óráiban — s az van elég! — de bizony az ország dolgán semmit sem lendít, nincs is meg az az ambíciója; közlegénynek elmegy, de káplárságnál aligha viszi feljebb.

Az is jó feltalálás tőled, hogy én Deákról, Keményről stb. jegyzeteimben per Feri, Zsigó stb. beszélnek! soha bizony! Inkább oly nagy tisztelettel, melyből az irigy világ megláthatja, hogy egyiket csak urambátyámnak hívom, a másikkal még per tu sem vagyok.

Az sem utolsó lügewakkeri fogás, az a szabadzállási fáklyás zene. Soha sem volt ott fáklyás zene, komám; (Honnan tudod „Te“ azt? — Lügewakker.) moraliter lehetetlen is volna, miután a házak ott többnyire zsuppal földvék.

No de mit kívánhatnék? Hiszen te Lügewakker vagy, e néven első! S úgy látom, nem szorulsz te én rám és segítségemre; azért soha se is keress te engem, hanem maradj csak annak, a mi vagy: lüge wacker, kedves komám Lügewakker, s mulatassd tovább is ily tréfás feltalálásokkal az „Üstökös“ publikumát, és légy tovább is a kimeríthetlen képzelő és humoru szerkesztő közkedvességű alakjainak egyike, — Tallérossy Zebulon kedves urambátyámmal együtt, a kit szintén tisztelek, mondd meg neki ha találkoztok!

Az „egy képviselő.“

„S z a b a d !“

Magyar Miska és Német Miska. (Egy nagy ajtónak a küszöbén, melyen mind a ketten be akarnak menni.)

Német Miska (Magyar Miskát ereszti előre.) Kilian ! Du geh voran ! Hast ja *grosse Stiefel* an !

Magyar Miska. Már negyedszer kopogtattam.

N. M. Hiszen hallod már, hogy azt mondták odabenn, hogy „szabad.“

M. M. Mondták ám, hogy „szabad,“ de az ajtó még be van zárva kulccsal.

A kolera-orvos.

B. megyében egy kolera-orvos a járvány ideje alatt összejárta ugyan a napidij fejében a kerületében esett községeket, de a kolerás házaknál csak a pitvarajtóban állott meg, s onnan kiáltott be a betegre:

„Mutasd a nyelved !“

Ezen madártávlatbéli nyelv-visitáció után a hivatalos buzgalmu Aesculap, és nemesszívü ember-barát többnyire azt szokta volt mondani, hogy :

„Lehet neki sirt ásni !“

Persze, hogy aztán abban a kerületben igen sok sirt ástak.

Mi lesz még közös ügy?

Német Miska. (Kihúzza magyar Miska zsebéből az óráját.)

Magyar Miska. Hohó, ez az én órám!

N. M. Tudod pajtás. Az idő közös ügy, és így az órádra okvetetlen szükségem van.

Borkoresolyák.

Elküldi a füzfa poéta a 7 felvonású drámáját kritizálásra egy drámaíróhoz, következő utlevéllel, vulgo Frachtbrief: „An Herrn N. N. Ein Manuscript „ohne Werth.“

A kritikus ur visszaküldi a drámát, és ezt írja: „Kritik auf dem Frachtbrief.“

Néhai K... ch grófnál tisztelkedni kívánt egyszer Boronkay és Jezernyczky.

A német kammerdienernek megnevezvén magukat, kérték, jelentené be őket a grófnál, mit az aztán eképen teljesített:

„Wollen gräfliche Gnaden empfangen den Herrn Baron Kay, und den Herrn von Jesu-Christi?“

Egy uri ember így dicsérte meg saját nagyreményű fiát barátai előtt: „Ez az én Laczi fiam valóságos genie, csakhogy egy kicsit buta.“

Utazott egy százsz tiszt Bécsből Pestre. Az állomások tárczájába voltak jegyezve, és Gönyő, — Genienek. Elfeledkezett arról, hogy ezt Gönyő-nek kell olvasni, és önelégülten mondja: „Ahá wir sind schon bei Zseni.“

Adó-executió.

Tisza mellett füzes erdő,
Füzesen tul mezőváros,
Süppedékes helyen épült,
Utcza, és piacza sáros.

Itt kiáltá mámorában
A huszár, tapodva a sárt:
„Hova lépjek ily dicsemben?
Rajtam tűz, víz nem teszen kárt!”

Tudjátok hát: hol vagyunk most!
A nevét nem ütöm dobra,
Muszka is járt e vidéken;
Ámde térjünk a dologra.

X. ügyvédnek udvarába,—
Mert adóját nem fizette,
Hogy behajtsa tartozását —
Beszállásolt két levente.

Mint hogy épen délfelé járt,
Követelték az ebédet —
Nőtlen ám a házigazda,
És nem tart fehércselédet!

„Gyertek — ugy mond — pár forint van
Most véletlen a zsebemben,
Mindhármunkra adnak érte
Étket a *vörös ökörben!*”

Ugy is lett, a mint beszéle;
Még két pint bort is bevettek,
És egymás iránt, ha volt is —
Ellenszenvet elietemtek.

Másnap újra kong az óra,
Mely jelenti az ebédet,
S a vitézek ráterelni
Kezdi arra a beszédet.

„Jaj barátom! — mond az ügyvéd,
Már ma nem eszünk kanállal,
Egy elátkozott czenedlit
Boskó sem találna nálam.

A magyar már mostanában
Egyetért, s a pert kerüli:
Igy az ügyvédnek lehetlen
Pókhálóját egybeszőni.

Tegnap a *veres ökörben*
Még fizettem az ebédet,
Most a fényes nap fogadja
Pénz nélkül el a vendéget.

Vagy ti rajtatok lesz a sor,
Véletek eszem profontot.“
És ugy is lett, — ámde a két
Hősfi másnap elosontott.

Tiszt előtt panaszt tevének:
Hogy kevés lesz így a részlet;
Mert a házigazda vélők
A kapott profontban részt vesz.

Jajhalmi.

Veszsz vissza!

Egy nagy kökorsót lopott a cigány legény egyik
gőzhajóállomáson, mely történetesen vitriollal volt tele.
Örömmel rohant vele apja kunyhójába, hol egy renge-
teg félmeztelen család heverészett szalma váczkon a
földön.

Kinyitják nagy kapzsisággal a korsót, hogy jófé-
le tartalmát megtudhassák.

Borzadva huzódtak azonban vissza, midőn annak
erős büze orrukat megüté.

Sokáig tanakodtak, végre a vén cigány neki
bakázta magát, lehasalt a földre, és lassan hajtotta a
korsót lefelé, de a korsó megszokolván, kidőlt; a vén czi-
gány hasa és a szalmavaczkok alá ömlött a vitriol.

Felordított egyszerre az egész kunyhó népsége,
mert a vitriol kinek hasát, kinek lábát marta fel, és a
szalma csak ugy sustorgott tőle.

Mig azon tanakodtak, hogy miféle átkozott folya-
dék lehet az, és meghatározták, hogy *ördög essentia* —
berúgja a kunyhó ajtaját a hajdú, s a vén cigányt fias-
tól kíséri a szolgabíró elibe.

A fiatal cigány látván, hogy tagadni többé nem
lehet, elkezd rúgni, harapni, marni, mint egy veszett
állat.

— Mi baja annak a legénynek? — kérdi a szol-
gabíró.

„Hát megkövetem alássan nagyságos tekintetes
szolgabíró ur, az ördögessentiától megveszett.“

— Jancsi! — kiált hajdújára a szolgabíró — lödd
főbe ezt a veszett cigányt!

A vén cigány erre megrémülve ráordított fiára:
„*More! vesszsz vissza, mert báre uttse meglünek!*“

Katangkórók.

I.

Jó gazd'asszony lesz belőled !
 Jó bizony ! azt mondhatom ;
 A ház körül gondos leszesz,
 Takarékos is nagyon.

Hogy hát én ezt honnan tudom ?
 Hogy hát ezt mért gondolom ?
 — Hát mert hogy a csókban máris
 Takarékos vagy nagyon.

Vagy ha tán asszonykorodban
 Csókban nem léssz ily fukar,
 Ugy mást nem ohajtok, mint hogy —
 Máshoz nőül menj hamar !

II.

Nincs eszembe, hogy büszkének,
 Köszivünek mondanálak ;
 Inkább mondlak a legjobbnak,
 A legkönyörülőbb leánynak ...

Tegnap engem csókolgattál,
 Ma már másnak csókol ajka ...
 — No, de mikor ez is beteg :
 Hogyne könyörülnél rajta ! ..

III.

Tudom én, hogy minek örülsz,
 Mi mulattad téged ;
 Tudom én, hogy mi okozta
 Oly nagy büszkeséged ...

Tudom én, hogy benned sokszor
 Ily gondolat támad :
 — Minő szép, hogy poéta is
 Bolondul utánad ...

Anonymus.

Az iskolapadról.

Volt pedig Győrött ezer év előtt egy tanár, ki abban a betegségben szenvedett, hogy minden izraelitát „Kóbi-“nak hitt, és ki oly predicatumokat tudott osztani, melyek közt: „szamár,“ „dummer Kerl“ az 5-ik és 6-ik osztálybeli poétáknak tiszta bók volt, mert olyan czifrán tudta rakni, hogy csak báméskodott a szegény deák árva feje.

Egy alkalommal egy zsidó deák, ki a magyart

nagyon tördelte, ezen szavat: „quamquam“ sehogy sem birta lefordítani.

„Hát szamár, mondd németre !“

A deák egész komolysággal mondja :

„Esel.“

„Aber dummer Kerl, quamquam germanice.“

A diák azt mondja, hogy: „ob wohl,“ szomszédja pedig állítja, hogy: „ob zwar,“ egy harmadik: „wie wohl,“ — mire a tanár nagy mérgesen mondja :

„Te se tudod, ő se tudja ; szamarak vagytok ; — én se tudom.“

Egy nyilvános vizsga alkalmával kérdi a tanító kisdied növendékei közül egyiktől, ki történetesen a földrajzot épen nem szívelte: „No mondd meg fiam, honnan ered a Duna ?“

A tanítvány hallgat, hallgat és hallgat.

„No hiszen sokszor mondtam — mondá a tanító — hogy: a Fekete tengerből, és aztán lásd, keresztül folyja Magyarországot.“

„Hát aztán mi lesz ott belőle ?“ — szolt közbe egyik professor ur.

A tanító nem jött zavarba. „No hát nagy részét felszívja a homok a pusztákon, a mi megmarad: megiszszák a magyarok.“

Vizsga volt; a tanító ki akart tenni magáért. — Xenophon Anabasisát fordították. Előhozták Ázsiának ujkori mappáját, szépen fel- és kifüggesztették a fekete táblára, a hallgatósággal szemben.

A tanítvány fordítja Ekbatane leírását.

Tanító. Kérem, jöjjön ki a mappához, és mutassa meg, hol fekszik Ekbatane ?

Keresik általánosan, de nem akadnak rája.

„No lássa, próbára akartam tenni, de nézze, ugy-e bár itt meg van írva, hogy egy hegy megett fekszik. No tehát ha hegy megett fekszik, nem is lehet látni, és így hiában keresi.“

Egy tanító kisdied növendékeivel érthetővé akarta tenni az ige és főnév fogalmát, és így adá elő :

„No lássátok fiaim, a mit kezemmel megfoghatok, az főnév, p. o. asztal, kalap, ablak, pad, szék, stb., a mit pedig nem foghatok meg, az ige.“

„Hát praeceptor, „madár“ főnév-e, vagy ige ?“ — szól közbe egy értelmetlen tanítvány.

„Találd ki ! Lásd, ha megfoghatod, akkor főnév, ha nem foghatod meg, akkor ige.“

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Könyvü *Catol* tánczba vinni!

— — No már most hát rendben lévén minden; elfogadódott az eláborátum! (Hát most aztán mi következik?) Most jön a minisztérium. (Hát azután?) Azután jön a restelláció. (Hát azután?) Azután jön a nádorváltás, meg az instelláció. (Hát azután?) Azután jön a koronáció. (Hát azután?) Azután jön az illumináció. (Hát azután?) Hát már akkor megvan a szolúció! (De mi az a szolúció?) „Solve, solvas;“ annyit tesz, hogy: fizessünk.

— — (De hát már én mégis csak többet szeretnék megtudni; hát a mostani provisorialis hivatalnokok megmaradnak-e?) Semmiképen nem maradnak, hanem leköszönnek, s aztán megválasztjuk őket alkotmányos tisztviselőkné. (Hát a financzok itt maradnak-e?) Igenis, itt maradnak, de attilát fognak kapni. (Hát a stempli megmarad-e?) De Magyarország címere is belejön. (Hát azzal a sok tenger státusadósággal mi lesz?) Csitt! azt mondta Józsa Gyuri: „das lasz mer auf die Nacht!“

— — Hallgasd csak, micsoda criminalis verset csináltak azok a tigrisek a 67-esekre:

„Szomorú a magyar nóta,
A hatvanhetesek óta,
Hadseregünk csak egy darab,
Kenyerünkbe osztrák harap,
Keze a zsebünkben marad.“

(Siessen kend hozzátenni: „melyek ugyan nézeteinkkel nem mindenben egyeznek meg; hanem azért közöljük.“)

— — (Furesa az, hogy most már Kákay Aranyos és az „egy naplót író képviselő“ akadtak össze.) Hja! *figulus figulum odit.*“

A kortes élelményei.

Van valahol egy kis falusi társaság, mely a sörházban — és azért alakult, hogy a sört fogyaszsa és tobákoljon. Nem sokára a kortes zászlója alatt egy virgonczabb, pezsgőbb vérű, következőkép tevékenyebb társaság fog alakulni a fővárosban, de nem csupán azért, hogy pipázzék és borozgasson. E társulat bátorodik a Petőfi nevet fölvenni. „Majd meglátjuk, mi lesz belőle?“

A magyar tüzoltó egyetek figyelmeztetnek, hogy a jövő tavaszon ne feküdjének a fülökre, mint tavaly nyáron tevék a Königräczi nagy tűz alkalmával.

X. város legszabadabb elvű polgárai bizalmi szavazat forma oklevelet küldtek be hozzám, melyben korteskedésemet minden tekintetben magukévé teszik. Ezennel fogadják őszinte honfiai üdvözetemet ujságilag. Jövőre is igyekszünk jól választani.

Egy katona épen adóexecution volt, midőn szabadságlevelét megkapta. Hazaérkezvén, harmadnapra katonalexecutiót kapott saját házába. De okos, élezes volt, mert észrevév a dolgot, hirtelen felöltözik, és az új vendéget tovább küldi, hogy ő is épen tegnap jött ide e járásban. Ki azt akarja, hogy ne fizessen semmit, és mégis elhárítsa a veszélyt: siessen előbb katonának, és legyen *okos*.

Mindenféle choleraeseteket hoztak már a lapok, de a hosszuaszoit még egy sem hozta. Ott ugyanis a bíró összeszedett 9 vénasszonyt, és 9 öreg embert. A vén asszonyoknak odaadott egy csomó kendert, hogy azt még az estén, éjfél 12 órára megtörjék, dörzsöljék, felmotolladják és belőle egy kurta inget varrjanak, e gyors munkálathoz a 9 aggastyán segítségül és mulattatóul fog járulni. 12 óraker kész volt az ing. Csapatostói kivitték az inget éjfélkor a hármass halomhoz, és ott, saját ruhája nélkül, mindenki tartozott az új ingben sorban egyet tánczolni. A táncznak vége lévén, az inget egy ahoz készített karóra feszíték, és ott hagyták állva a hármass halom közt, jelvényeül annak, hogy ki az inget elviszi, az a merre csak jár, magával hordandja a cholera is. Másnap a vidéken ennek nagy hire futamodott, és az ing mai nap is a tett helyen ázik és fehéredik.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 1^a. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.